

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J. K., narozený ... , bytem ...

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, IČ 00551023, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

v řízení o žalobě ze dne 15.12.2016 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2016 č.j. MPSV-2016/202151-421/1 o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání a o nákladech řízení o kasační stížnosti žalovaného ze dne 8.1.2018 proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 20.12.2017 č.j. 16Ad 129/2016-70,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce/žalobkyně a žalovaný. Dle § 4 odst. 1

písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.). Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci stav ke dni 14.10.2016.

2. **Včasnou žalobou** ze dne 15.12.2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2016 č.j. MPSV-2016/202151-421/1, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Plzni (dále jen **ÚP** či **úřad práce**) ze dne 17.8.2016 č.j. PSA-1200/2016-01, kterým byl žalobce ode dne 19.7.2016 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání pro odmítnutí nástupu do vhodného zaměstnání bez vážného důvodu. V žalobě mimo jiné uvedl, že dne 2.12.2015 byl na základě vlastní žádosti zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání poté, co obdržel výpověď od zaměstnavatele, který byl ke dni 30.11.2015 zrušen. V současné době je mu 60 let a osoby nacházející se v této věkové skupině jsou vedle absolventů nejhůře uplatnitelní na trhu práce, proto spolupracoval s úřadem práce a současně se pokoušel získat zaměstnání i vlastními silami. Vešel tedy v jednání se společností Profistav Plzeň s.r.o. se sídlem Zahradní 173/2 Plzeň (dále jen **Profistav**), která nabízela zaměstnání na pozici stavebního dělníka, což sdělil dne 20.7.2016 úřadu práce, čímž tak reagoval na nabídku učiněnou úřadem práce o zprostředkování zaměstnání u společnosti NOVEM Car Interior Design k.s., sídlem Líšánská 520, 330 33 Město Touškov (dále jen **NOVEM**). Úřadem práce zprostředkované zaměstnání, ve kterém by musel vykonávat práci ve třísměnném provozu, bylo špatně dopravně dosažitelné. Dopravní dosažitelnost zaměstnání je dle § 20 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti jednou z podmínek jeho vhodnosti. Protože není vlastníkem osobního automobilu, byl by proto odkázán na využívání služeb hromadné dopravy, která mezi jeho bydlištěm a místem výkonu práce (Město Touškov) je zajišťována autobusovými a vlakovými spoji s nutností přestupu v Plzni.

Při cestě na noční směnu od 22:00 hodin by dle platného jízdního řádu musel využít vlakového spojení s odjezdem ve 20:27 z vlakové zastávky Horní Bříza, která je vzdálena 794 m od jeho domova (13 minut chůze) do zastávky Plzeň – Bolevec. Zde se pěšky přesunout na autobusovou zastávku Plzeň – Bolevec, z níž by se dopravil na centrální autobusové nádraží Plzeň (dále jen **CAN Plzeň**) a teprve odsud by odjel do svého pracoviště s předpokládaným příjezdem v 21:50. Pokud by měl kterýkoli spoj zpoždění, nedostal by se včas do práce. Při cestě z noční směny, která by skončila v 6:00, by mohl využít autobusový spoj s odjezdem cca 1 km od místa výkonu práce v 6:31 s příjezdem do Horní Břízy, zastávka rozcestí v 7:22. Tato zastávka se nachází 2,9 km od jeho bydliště, a tedy po noční směně by musel ještě jít pěšky 49 minut. Celková doba strávená na cestě do zaměstnání a zpět při noční směně činí nejméně 3 hodiny 57 minut.

V případě, že by měl vykonat ranní směnu v čase od 6:00 do 14:00, musel by odjet vlakem ze zastávky Horní Bříza v 4:38 a po dvou přestupech by dorazil do zaměstnání v 5:38. Při návratu z ranní směny by po dvou přestupech dorazil do vlakové zastávky Horní Bříza v 15:31. Doba na přestupy je však velmi krátká a nezohledňuje případné zpoždění předchozích spojů, což je vzhledem k odpolednímu stavu dopravy v centru města Plzně

velmi pravděpodobné. Doba dojíždění do zaměstnání při ranní směně by při započtení doby strávené chůzí činila 2 hodiny 57 minut.

Při odpolední směně v době od 14:00 do 22:00, by musel využít vlakový spoj s časem odjezdu v 12:26 ze zastávky Horní Bříza, následně dvakrát přestupovat, aby dorazil v 13:47 na místo výkonu práce. Při cestě z odpolední směny by měl využít autobusový spoj s odjezdem ve 22:15 ze zastávky Město Touškov, po dvou přestupech by měl v 23:16 dorazit na vlakovou zastávku Horní Bříza. V případě zpoždění by byl nucen setrvat na CAN Plzeň až do ranních hodin, neboť využití jiného spoje by již nebylo možné. Tyto okolnosti, které žalovanému sdělil, jej vedly k odmítnutí nástupu do zprostředkovaného zaměstnání, na základě čehož byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání.

Žalobce také odkázal na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 30.7.2013 sp. zn. I. ÚS 2608/11, dle něhož je zcela běžné, aby zaměstnanci dojížděli za práci 30-50 minut denně. Rozhodně však lze tvrdit, že celková denní doba strávená na cestě do zaměstnání, jež by měla dosahovat téměř doby 4 hodin, a nelze ji tedy zahrnout pod pojem dopravní dosažitelnosti zaměstnání.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 14.10.2016 č.j. MPSV-2016/202151-421/1** žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ÚP ze dne 17.8.2016 č.j. PSA-1200/2016-01, kterým byl žalobce podle ust. § 30 odst. 2 písm. a) a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen **zákon**), ode dne 19.7.2016 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu odmítnutí nástupu do vhodného zaměstnání bez vážného důvodu. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 14.10.2016 bylo mimo jiné uvedeno, že žalobce byl na základě písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání podané dne 2.12.2015 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání, byl poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání. V žádosti o zprostředkování zaměstnání vyznačil, že nemá žádná zdravotní omezení. ÚP byla předána žalobci dne 8.6.2016 doporučenka do zaměstnání k zaměstnavateli NOVEM. Zaměstnavatel žalobci do doporučenky dne 19.7.2016 jako výsledek jednání o zaměstnání vyznačil, že pracovní místo odmítl z důvodu „rozmyslí se“. Dne 20.7.2016 se žalobce dostavil na ÚP a uvedl, že zaměstnavateli sdělil, že se rozmyslí, protože má rozjednané pracovní místo stavebního dělníka u zaměstnavatele Profistav, ke kterému se má dostavit na pohovor asi dne 21.7.2016, nebo někdy příští týden, dle telefonické domluvy. Dne 27.7.2016 bylo osobním předáním písemného oznámení žalobci zahájeno správní řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s ÚP bez vážného důvodu, přičemž jako vytýkaný skutek ÚP specifikoval, že žalobce bez vážného důvodu odmítl ÚP zprostředkované zaměstnání. Žalobce byl poučen o právech a povinnostech účastníka správního řízení.
4. Po doručení vyjádření žalovaného ze dne 18.1.2017 a správního spisu vedeného žalovaným v této věci a podání žalobce ze dne 27.2.2017 **zdejší soud rozsudkem ze dne 20.12.2017 č.j. 16Ad 129/2016-70 vyhověl žalobě žalobce a výrokem I. zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2016 č.j. MPSV-2016/202151-421/1 a jemu předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 17.8.2016 č.j. PSA-1200/2016-01 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení**, jelikož dospěl k závěru, že ÚP nenabídl žalobci vhodné zaměstnání dle zákona, nemohlo mít ani jeho odmítnutí za následek jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce by totiž byl nucen trávit neúměrnou dobu na cestě z a do zaměstnání, navíc pod neustálým stresem z důvodu řady přestupů. Dále by byl vystaven nutnosti docházet někdy do svého bydliště skoro 3 km pěšky za jakéhokoliv počasí a to i po noční směně, což je zajisté velmi náročné i s přihlédnutím k jeho věku, tedy by celá situace měla značný vliv na jeho fyzické i psychické zdraví.

5. Po podání včasné kasační stížnosti žalovaným ve věci **rozhodl NSS rozsudkem ze dne 6.3.2019 č.j. 7 Ads 10/2018-18**, jímž rozsudek zdejšího soudu ze dne 20.12.2017 č.j. 16Ad 129/2016–70 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Z odůvodnění rozsudku NSS vyplývá, že kasační stížnost žalovaného byla shledána důvodnou, přičemž bylo uvedeno mimo jiné, že ustanovení § 20, § 5 písm. c) i § 30 odst. 2 písm. a) zákona obsahují celou řadu neurčitých právních pojmů (vhodné zaměstnání, schopnosti fyzické osoby, možnost ubytování, dopravní dosažitelnost zaměstnání). Při úvaze o naplnění těchto pojmů užívá správní orgán široké diskrece v závislosti na konkrétním projednávaném případě. Relativně široký prostor pro úvahu správního orgánu se však neděje ve sféře správního uvážení (k odlišení neurčitých právních pojmů a správního uvážení např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22.4.2014, 8 As 37/2011 - 154). Žádné ustanovení není formulováno tak, že správní orgán „může“ (avšak nemusí) konkrétní okolnosti vyhodnotit určitým způsobem. Správní orgán má relativně široký prostor pro vlastní úvahu, pokud jde o kritéria schopností, možnosti ubytování a dopravní dosažitelnosti zaměstnání dle § 20 odst. 1 písm. d). Vždy však bude takové posouzení s ohledem na okolnosti konkrétního případu ústít v závěr o naplnění nebo nenaplnění neurčitého právního pojmu vhodné zaměstnání. Na tom nic nemění ani obrat „pokud možno“ v § 20 odst. 1 písm. d). Ten znamená, že vhodnost z hlediska kvalifikace, schopností, dosavadní délky zaměstnání, možnosti ubytování a dopravní dosažitelnosti bude pravidlem. Může se však v konkrétním případě stát, že některé z těchto kritérií nebude možné naplnit. To však nemusí nabízené zaměstnání bez dalšího diskvalifikovat jako nevhodné. Správní orgán však musí podrobně odůvodnit, proč je přesto třeba považovat zaměstnání za vhodné pro konkrétního zájemce. Vždy však půjde o naplnění neurčitého právního pojmu. Pokud správní orgán po pečlivém zdůvodnění dospěje k závěru, že se o vhodné zaměstnání jedná, nemá již následně při absenci vážných důvodů u žadatele a vyhodnocení jeho jednání jako odmítnutí nastoupit, prostor pro správní uvážení, zda jej z evidence uchazečů vyřadí, či nikoli.
6. Dále bylo uvedeno v **odůvodnění rozsudku NSS ze dne 6.3.2019**, že ze správního spisu neplyne a žalobce to ani netvrdí, že by měl úřad práce souběžně s nabízeným pracovním místem v nabídce odpovídající pracovní místo v Plzni, které by bylo podstatně lépe dopravně dosažitelné. Krajský soud uzavírá, že město Plzeň (kam by žalobce stejně zajížděl) má dozajista větší nabídku pracovních pozic a za takové situace byla volba správního orgánu opravdu nevhodná. Tomu nelze přisvědčit. Obecně je sice pravděpodobné, že případné pracovní místo přímo v Plzni by lépe vyhovovalo z hlediska dopravní dosažitelnosti. Současně však nelze z právní úpravy dovodit, že uchazeči lze nabídnout pouze takové pracovní místo, které mu bude zcela vyhovovat a které bude bezproblémové z hlediska dopravní dosažitelnosti. I proto je v § 20 odst. 1 písm. d) kritériu dopravní dosažitelnosti předrženo spojení „pokud možno“. I zaměstnání, jehož dopravní dosažitelnost není ideální, může být při zohlednění konkrétních okolností považováno za vhodné. Tak tomu bylo i v souzené věci. Žalobce netvrdil a ze spisu nevyplývá, že by úřad práce v konkurenci jiných příležitostí, které by případně žalobci lépe vyhovovaly, trval na zprostředkování právě předmětného zaměstnání. Bez souvislosti je pak to, že žalobce byl posléze zaměstnán s místem výkonu práce v Plzni. To může maximálně podpořit názor, že zaměstnání v Plzni bylo pro něj z hlediska dosažitelnosti vhodnější. To však nebylo předmětem sporu. Podstatné je, že nabízené zaměstnání nebylo možné hodnotit jako nevhodné pro jeho dopravní nedosažitelnost. Závěrem bylo ještě uvedeno, že o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst.

3 s.ř.s.).

7. Po písemném vyhotovení rozsudku NSS, který nabyl právní moci dne 13.3.2019, byl spis zdejšímu soudu doručen dne 9.5.2019.
8. Podle **§ 20 odst. 1 zákona** fyzická osoba má právo na zprostředkování vhodného zaměstnání. Vhodným zaměstnáním, pokud tento zákon nestanoví jinak, je zaměstnání
 - a) které zakládá povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti,
 - b) jehož délka pracovní doby činí nejméně 80 % stanovené týdenní pracovní doby,
 - c) které je sjednáno na dobu neurčitou, nebo na dobu určitou delší než 3 měsíce a
 - d) které odpovídá zdravotní způsobilosti fyzické osoby a pokud možno její kvalifikaci, schopnostem, dosavadní délce doby zaměstnání, možnosti ubytování a dopravní dosažitelnosti zaměstnání.
9. Dle **§ 30 odst. 2, písm. a) zákona** uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu odmítne nastoupit do vhodného zaměstnání (§ 20).
10. Zdejší soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s., když účastníci řízení netrvali na nařízení jednání a nebylo nutno doplnit skutkový stav.
11. Zdejší soud sice svůj názor vyjádřený v rozsudku ze dne 20.12.2017 v této věci ohledně dopravní dostupnosti zaměstnání nezměnil, jelikož dle svého názoru objektivně hodnotil všechny rozhodné skutečnosti, avšak vázán právním názorem NSS vysloveným v jeho rozsudku č.j. 7 Ads 10/2018 ze dne 6.3.2019 (§ 110 odst. 4 s.ř.s.), proto napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2016 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu z důvodů, které jsou uvedeny v odůvodnění předmětného rozsudku NSS, na něž pro stručnost odkazuje, jelikož byl doručen všem účastníkům tohoto řízení a je jim tudíž znám. S ohledem na shora uvedené soud proto žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).
12. Dle závazného právního názoru NSS nejsou totiž splněny podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a závěr zdejšího soudu, na jehož základě zrušil napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2016 a jemu předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 17.8.2016 rozsudkem ze dne 20.12.2017, nebyl plně v souladu s názorem NSS v této věci ohledně výkladu § 20 odst. 1 písm. d) zákona, že nabízené zaměstnání žalobci úřadem práce nebylo možné hodnotit jako nevhodné pro jeho dopravní nedosažitelnost.
13. Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán nepožadoval na náhradu nákladů řízení ani ohledně řízení o kasační stížnosti, kde byl rovněž úspěšný, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřipustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

Plzeň 27. května 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně